

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

Jaume Vidal Alcover

Itinerari biobibliogràfic

Margalida Pons

Jaume Vidal Alcover (1923-1991) va passar la infantesa i l'adolescència entre Manacor, on havia nascut, Palma -s'hi va traslladar als deu anys per fer el batxillerat- i el Mal Pas, al Port d'Alcúdia, on, acabats de complir els tretze anys, va comprendre que l'estiu de 1936 no seria com cap altre. La imminència de la guerra va obligar la família a abandonar la casa d'estiu, el Salern de les seves ficcions novel·lesques, i a tornar a Manacor [...].

La primera joventut de Jaume Vidal habita les sales semiclandestines, endomassades i confortables de la vida cultural en una ciutat petita. El seu amic Martí Mayol [...] el porta a les vetllades dels germans Massot, on, el 1945 i el 1946, Vidal llegeix alguns dels seus primers poemes. Hi coneix els poetes rancis i n'hi troba algun de més jove, com Miquel Dolç. Com a resultat d'aquestes primeres lectures, [Francesc de B. Moll](#) li demana un llibre de versos per publicar-lo a la col·lecció Les Illes d'Or, però el projecte no arriba a realitzar-se. El volum es titula *El ball del pensament* i recull poemes escrits des del 1942 fins al 1948 (segons el manuscrit del llibre) o fins al 1950 (segons paraules de l'autor). Paral·lelament, Vidal havia publicat alguns poemes en castellà al setmanari de Manacor. Tot plegat, com reconeix ell mateix, mostres d'un estil "dominat per lectures escolars dels autors del "Siglo de Oro", de fabulistes i romàntics castellans, per l'admiració del gran nicaragüenc Rubén Darío i pel gust dels autors mallorquins ([Costa i Llobera](#), [Joan Alcover](#), [Marià Aguiló](#), Tomás Aguiló, Pere d'Alcàntara Penya, Miquel dels Sants Oliver, Pere Orlandis...). Vidal havia començat a llegir aquests autors en els seus anys d'estudiant de llengua i literatura franceses al batxillerat [...]. L'oferta de publicació per part de Moll no era, doncs, gens estranya. Però Moll, [tal com diu Vidal,] per distracció o per lucidesa, "va tenir el bon gust de perdre'l [*El ball del pensament*] i de no trobar-lo" fins que Vidal li portà el seu segon recull, *L'hora verda*, que va sortir a la llum mig any després d'enllestir "davant les lluminoses aigües del Port de Pollença".

Abans de l'aparició de *L'hora verda*, i paral·lelament al seu contacte tangencial amb els cercles literaris insulars, Vidal havia passat alguns hiverns a Madrid, on es traslladà el curs 1941-42 per començar la carrera de Dret. En aquella ciutat es va relacionar, cap a finals de la dècada dels quaranta, amb un grup de joves de la Congregació Mariana, que tenien un local al carrer de Zorrilla i hi organitzaven una mena de tertúlies que havien batejat amb el nom delicadíssim de "Mañanitas del rey David". Pels mateixos anys, si fa no fa, que les reunions dels Lluïsos de Madrid, al carrer de Savellà de Palma, el pare Batllori fundava l'Acadèmia d'Història de Mallorca, secció de la mateixa Congregació Mariana, on els noms d'Edgar Allan Poe i de [Rosselló-Pòrcel](#) començaren a fer-se familiars als nous escriptors. Una tercera ciutat, Barcelona, on el jove poeta es va traslladar el 1943 per continuar els estudis -viu a casa d'un oncle agnòstic i bibliòfil que l'aficiona a les llibreries de vell- li va permetre de llegir els autors i les obres divulgats i comentats en el grup d'Estudi: Rimbaud, Rilke, Valéry. Alguns d'aquests autors xocaven frontalment amb la formació modernista de Jaume Vidal. Segons ell, a Estudi, "un ritme segur, uns versos massa ben escandits, eren bandejats irremissiblement".

S'entenia: els poetes simbolistes i postsimbolistes francesos (especialment Rimbaud i Laforgue)

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

propugnaven la substitució del ritme artificial de l'estrofa pel ritme natural de la intuïció o del pensament i usaven el vers lliure per trencar la rigidesa mètrica. El mestratge de [Carles Riba](#) hi era majoritàriament acceptat, encara que Jaume Vidal s'agradava de definir-lo com una tirania, dient que "si els versos de Carles Riba grinyolaven i si la seva prosa era més abstrusa que la de Gracián, haves d'aprendre a fer versos grinyoladissos i d'escriure conceptualment" [...]. Però Jaume Vidal havia trobat en Barcelona molt més que uns nous models literaris. La seva arribada a la capital va tenir tota la força de l'alliberament d'un món que l'oprimia [...].

A finals dels anys quaranta Jaume Vidal ja havia congriat molts dels seus motius literaris. Havia llegit, a més de la corrua inevitable dels autors mallorquins, dels clàssics castellans i de Rubén Darío, els poetes francesos, des de Maria de França fins als parnassians, passant per Charles d'Orléans i François Villon. Villon el devia atreure per l'alternança d'academicisme i vitalisme: els debats villonians entre el cos i l'ànima no eren sinó un reflex de la seva vida de clergue bandoler, lladre i delinqüent, ben avesat a tavernes, expulsat de París a canvi de la commutació de la pena de mort. Verlaine el va interessar, sobretot, després d'haver llegit Rubén. I el gust de Vidal pels temes clàssics deu ser una herència indirecta dels parnassians, de Leconte de Lisle i els seus *Poèmes Antiques*. En tot cas, és clar que l'evocació dels mites grecs, tan cara als parnassians, no procedia, en el cas de Vidal, d'una formació al seminari -que sí que havia tengut [Blai Bonet](#)- ni de la tradició de l'Escola (que, del món clàssic, prenia el seny i la mesura, però en rebutjava sense vacil·lacions el paganisme). Així i tot, el pes dels simbolistes en la seva obra va ser, sens dubte, més decisiu que no pas el dels rígids i marmoris parnassians: rere la glossa *Igor Stravinsky. Le sacre du printemps*, conjunt poètic publicat el 1978 però escrit el 1951, hi ha una subtil reverència a la màxima de Verlaine, *De la musique avant toute chose!* I, sobretot, un gust per la frontera borrosa, per l'intangible becquerià, per l'anhel poètic. [...] Baudelaire li va ser revelat per un company de residència. I els seus estudis d'alemany li feren llegir Goethe i l'*An die Freude* de Schiller, d'on va treure el títol del seu primer llibre publicat, *L'hora verda* [...].

Les estades a Madrid varen encetar un altre bloc de lectures. El curs 1949-1950, al col·legi major de Santa María, Vidal es familiaritza amb la literatura "de circulació prohibida a l'Espanya franquista: els poetes del 27, les novel·les dels existencialistes francesos, els poemes dels grans autors sud-americans Neruda i Vallejo". El pes de la Generació del 27 i de l'existencialisme francès en els poetes catalans de postguerra ha estat prou comentat, però no s'ha dit res de la importància dels poetes hispanoamericans. Neruda i Vallejo són hereus de l'avantguarda: el creacionisme de Huidobro, l'ultraisme importat per Borges el 1921 -un any després de la seva cala a Mallorca- i el surrealisme deixaren una empremta fonda en les seves obres. Neruda publica el 1933 i 1935 les dues parts de *Residencia en la tierra*, el llibre on l'influx surrealista és més intens. *Trilce*, de Vallejo, publicat el 1922, abans del trasllat de l'autor a París, i reeditat a Espanya el 1930 amb un pròleg de José Bergamín, altera la sintaxi i posa en entredit els referents del llenguatge poètic. No sembla necessari que Vidal el tengués en compte a l'hora de compondre *L'hora verda*, però alguns dels seus poemes de l'inici de la dècada dels cinquanta -especialment "Cafè d'Eixample", datat el gener de 1953 a Barcelona i recollit al volum *Terra negra*- emanen del discurs de l'avantguarda [...].

L'aparició de *L'hora verda*, el 1952, va anar voltada d'un cert enrenou. Guillem Colom, recordant la lectura del llibre a casa seva, parla de l'escàndol que el llibre va suposar per als poetes madurs i qualifica els versos de verds i grenyals, tot i que hi troba un punt de dolor que els dignifica: en unes altres paraules, intenta salvar-ne la inevitable herència autòctona. Miquel Gayà escriu que l'aparició de *L'hora verda*, juntament amb la d'*Entre el corall i l'espiga* i la de *Del foc i la cendra*, a més de consumir la ruptura pública amb l'Escola Mallorquina, té com a conseqüència un replantejament de les col·leccions de l'editorial Moll: amb tanta innovació estilística hi havia perill que els subscriptors de

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

gusts més clàssics se n'esborrassin... El mateix Vidal ha relatat, amb mal dissimulada satisfacció, les incidències de la lectura del seu primer recull a Can Colom, incidències que sembla que arribaren a extrems virulents. Fenòmens com la recepció de *L'hora verda* confirmen l'existència de l'inevitable conflicte generacional entre els autors de l'Escola Mallorquina i els poetes dels anys cinquanta, i potser per això, han estat magnificats. El cert és que Vidal també va tenir defensors, i no només entre els escriptors de la seva edat [...].

Tanmateix, el 1951, abans que sortís a la llum *L'hora verda*, Jaume Vidal havia enllestit un altre recull de poemes, *El dolor de cada dia*, que els crítics consideraren de signe diferent i complementari del primer. No arribaria a publicar-se fins al 1957 per problemes amb la censura, que denegà en dues ocasions el permís d'edició. L'emperò va ser el poema "Elegia a Salvatore Giuliano", que els censors estimaren "no acceptable" perquè era un cant a un bandoler -Vidal el publicà el 1952, en castellà, a la revista *La Isla de los Ratones* de Santander. Finalment, *El dolor de cada dia*, ampliada la seva versió inicial amb alguns poemes, va aparèixer en una edició pagada per l'autor, desafortunada en difusió, crítiques i ressò popular, tot i que els seus defensors provaren de presentar-la, anys després de la seva publicació, com a precedent de la poesia social.

També patien irregularitats (censura, impossibilitat de representació) algunes obres del primer cicle teatral de l'autor, que s'estén des dels anys quaranta fins a mitjans dels seixanta. Resulta difícil fer un inventari fiable d'aquestes obres, perquè moltes han restat inèdites. És possible que, com en el cas de la poesia, hi hagués hagut algun intent d'escriure teatre en castellà. Sigui com sigui, s'hi pot establir una etapa d'acostament al teatre regional -l'única manera d'arribar als escenaris- en obres com *Els indiferents*, *El solitari*, *Teatro regional* i *El retorn del fill pròdig* o *Els dos germans*. A aquests títols caldria afegir, ja fora de l'intent d'aproximació al teatre regional, *Els whiskys del subsecretari*, no representada ni editada; *El miracle de Fàtima*, redactada a mitjans dels anys cinquanta i representada el 1974, inèdita; i *Strip-tease per a un titella*, monòleg redactat, també, els anys cinquanta, no representat, inèdit. Vidal va patir les limitacions derivades d'un panorama teatral dominat per les companyies de teatre regional (els membres d'Artis li demanaren obres -com també en demanaren a [Llorenç Villalonga](#)- però l'entesa no va quallar i les col·laboracions ofertes varen ser rebutjades). D'altra banda, la censura era ferrenya, especialment amb el gènere dramàtic, tal vegada perquè el consideraven el més subversiu.

En aquesta primera etapa de producció la narrativa és el gènere menys conegut de Jaume Vidal Alcover, encara que no el menys conreat. Deixant de banda els textos primerencs i les narracions disperses en publicacions d'àmbit restringit inèdites [...] o publicades tardanament [...], dos textos li obren les portes del gènere: el primer és el recull *Mirall de la veu i el crít*, integrat per nou relats [...]; el segon és *Esa carne mortal*, novel·la escrita inicialment en català i traduïda al castellà per poder concursar al Premi Ciutat de Palma de novel·la. El material d'*Esa carne mortal* serà aprofitat, de bell nou en català, en les novel·les *Tertúlia a Ciutat*, escrita el 1948, i *La vida fàcil*, escrita entre 1954 i 1955. No torna a publicar cap obra narrativa fins al 1969, en què apareix *Les quatre llunes*, conjunt de relats que l'any anterior ha guanyat el premi Víctor Català. Alguns dels relats recollits en volum havien estat publicats en revistes o bé difosos en lectures i tertúlies [...]. D'altra banda, els relats breus no són una alternativa a les novel·les sinó, moltes vegades, el seu bessó o la seva compressió: entre l'un i l'altre gènere hi ha múltiples coincidències d'ambientació (Salern, imatge mítica del Mal Pas -que recorda molt, potser per la combinació consonàntica final, un altre indret mític, el [Bearn](#) de Villalonga) i, en més d'una ocasió, els personatges són els mateixos [...].

La semblança entre Salern i Bearn, espais morals que serveixen de refugi a una vella ossada de valors en decadència, no és gens estranya. Jaume Vidal invoca en repetides ocasions el mestratge

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

de Villalonga [...]. Però no són les coincidències puntuals allò que acosta els dos escriptors, sinó la voluntat de mitificació de la realitat. Així es configura el cicle d'*Els anys i els dies*: després de *Tertúlia a Ciutat* i de *La vida fàcil* s'editen *Els intocables* (el 1987) i *Els Sants Innocents*, publicada el 1989 i datada a Palma la tardor de 1964; *Els darrers dies*, cloenda del conjunt, és inèdita.

Si entre el segon i el tercer llibre en prosa hi ha una distància de tretze anys, entre *El dolor de cada dia* i *Dos viatges per mar* -tercer recull de poemes publicat per Jaume Vidal- hi ha un salt de vuit anys. *Dos viatges per mar* va guanyar el premi de poesia Joan Alcover el 1961, però no va ser publicat fins quatre anys més tard, el 1965. El pròleg que l'encapçala representa, sorprenentment, el tractat de pau amb l'Escola Mallorquina: una reconciliació que, real o fictícia, deixa l'autor amb l'enteniment lliure per promoure noves batalles: a partir d'ara l'enemic seran els crítics barcelonins. També hi ha un parèntesi important entre la gènesi i la publicació dels *Sonets a Eurídice*, començats abans del 1955 i no publicats fins al 1967, després d'haver estat presentats, sense èxit, al premi Ausiàs March de Gandia 1959 (que guanya [Pere Quart](#) amb *Vacances pagades*) i al Joan Alcover de 1960 (que s'enduu Baltasar Coll) i d'haver estat guardonat, finalment, amb el premi Mossèn Alcover, convocat per les Joventuts Musicals de Manacor. El pas dels poemes en versos lliures a la sobreestructuració d'un llibre barroc constituí un viratge brusc, però el silenci amb què va ser rebut *El dolor de cada dia*, un recull que pretenia ser planer, i que, segons l'autor, participava de l'esperit de l'art social, justificava plenament el canvi envers una poesia més obscura. El gir seria continuat als *Sonets alexandrins*. Més distesa en la rima, però igualment constreta pel decasíl·lab, la suite *El fill pròdig* és un conjunt de maduresa.

L'establiment de l'autor a Barcelona va tenir resultats immediats en algunes parcel·les de la seva creació, especialment el teatre: *Manicomi d'estiu o la felicitat de comprar i vendre*, representada a la Cova del Drac el 1968, dóna títol a la segona part de la novel·la *Els intocables* i és la primera obra d'un cicle de cabaret que Vidal va escriure amb [Maria Aurèlia Capmany](#). Aquest cicle comprèn *Varietats 1*, reelaboració escurçada de la peça *Dones, flors i pitança*, estrenada el 1969; *Varietats II o la cultura de la Coca-Cola*, estrenada el 1969; *Public relations (Varietats 3)*, representada el 1970 i *Varietats IV o a cadascú el que és seu i robar el que es pugui*, estrenada el 1971. Aquestes obres, representades a la Cova del Drac per la companyia Ca Barret!, dirigida per Josep Anton Codina, foren recollides al volum *Ca barret!* [...]. És cert que, com han assenyalat alguns crítics, aquest cicle de teatre cabareter s'enllaça amb els *Desbarats* de Villalonga, però, alhora, és un producte típicament barceloní, que hauria estat impensable de representar als escenaris insulars [...].

Igualment d'avantguarda, els camins triats per Blai Bonet en *Parasceve* o per [Baltasar Porcel](#) en *La simbomba fosca* havien de restar, per força, circumscrits a un públic especialitzat. Com també hi havia de restar el teatre de tema clàssic de Llorenç Moyà, gènere que Jaume Vidal va conrear, almenys, en dues obres, *Una Roma per Cèsar*, representada el 1969 en el cicle de Teatre Llatí de Barcelona i publicada el 1975, i *Èdip*, escrita el 1977 i representada el mateix any a Ciutadella i al Teatre Grec, reposada el 1983 i publicada el 1989. L'obra dramàtica es completa amb algunes peces que no he sabut datar, com *Déu i nosaltres* i *Plany de Ramon* [...].

Contràriament al que s'esdevé amb el teatre, a Barcelona la trajectòria poètica de Jaume Vidal minva en extensió. El 1970 publica *Terra negra*, que el 1967 ha guanyat el premi Carles Riba; el 1978, als Quaderns Foc Nou de Tarragona, la sèrie de tercets encadenats *Home*; el 1979, en edició restringida de dos-cents exemplars, *Igor Stravinsky. Le sacre du printemps*, i a Manacor, *Tres suites de luxe*. I el 1981, també a Manacor, *Sonets alexandrins*. Tanmateix, molts d'aquests llibres contenen obra produïda en la dècada dels cinquanta [...].

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a Lletra, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

L'activitat narrativa de Jaume Vidal es completa amb *Sophie o els mals de la discreció* (1971), *Visca la revolució* (1974), *Dido i Eneas* (1976) i *Dues rondalles farcides i altres narracions* (1980) [...]. Cap d'aquestes obres no ha tingut una difusió important i, a causa de les condicions irregulars de la seva publicació, els estudis posteriors sobre narrativa catalana de postguerra no els han dedicat gaire atenció. Guillem-Jordi Graells qualifica l'obra narrativa de Vidal d'"incisiva, cosmopolita, elegant, allunyada d'experimentacions i fidel a la tradició narrativa realista" i apunta que "només en part (del que podem conèixer) pot ser adjectivada de 'mallorquina' pels temes i fins i tot per la llengua literària, ben allunyada de pintoresquismes o excessos dialectals". Crec, contra el que opina el crític, que Vidal manifesta, en aquestes obres, una alta consciència de les varietats i registres lingüístics: per exemple, en el cicle d'*Els anys i els dies* molts dels seus personatges fan servir l'article salat en els diàlegs; d'altra banda, la seva adscripció a la tradició realista s'ha d'entendre com a seguiment del model fornit per Villalonga; també cal tenir en compte que tant en el món novel·lesc com en l'obra dramàtica, l'àmbit popular té, en Vidal, un pes decisiu: pensem, si no, en narracions com "Madò Lluenta", de *Les quatre llunes*, en el títol *Dues rondalles farcides...*, en la seva *Antologia de contes, rondalles, llegendes, exemples i facècies* (1981) i en les seves adaptacions teatrals de rondalles populars catalanes ("N'Espardenyeta" -1969-, "L'amor de les tres taronges" -1970-, etc.). Pel que fa a la insularitat temàtica, el nucli d'*Els anys i els dies* és, segurament, el retrat literari més lúcid de la Mallorca de postguerra.

Jaume Vidal és eclèctic. En la seva obra de creació toca tots els gèneres; en la seva obra crítica, totes les èpoques. Crítica i creació coincideixen en la manera de treballar incisiva i aparentment poc metòdica. Aquest desordre fructífer es descobreix especialment en la seva obra poètica.

Dins "Jaume Vidal Alcover", *Poesia insular de postguerra: Quatre veus dels anys cinquanta*

Copyright del text © 1998 Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Tast de textos

Text

WEB: **Ca barret!**

La lletra d'algunes cançons dels espectacles de cabaret que va escriure en col·laboració amb M. Aurèlia Capmany, enregistrades per La Trinca l'any 1973.

<http://usuarios.lycos.es/latrınca/cabarret.htm>

Altres

TXT: **Correspondència inèdita**

Tres cartes a Josep Vidal

http://lletra.uoc.edu/anterior/noms/jvidalalcover/html_especials/jvidalalcoveraltres1.html

Biobibliografia

Biografia

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

WEB: A la Hiperenciclopèdia

http://www.enciclopedia.cat/fitxa_v2.jsp?NDCHEC=0070417

WEB: Fitxa al "Qui és qui a les lletres catalanes"

<http://cultura.gencat.net/ilc/qeq/FitxaAutors.asp?nom1=vid&nom2=&cerca=Cerca&quinform=form1&NRegistre=7&idregistre=4855>

Bibliografia

WEB: Què hi ha a la Biblioteca de Catalunya

http://cataleg.bnc.cat/search*cat/?searchtype=a&searcharg=Vidal+Alcover+Jaume&sortdropdown=-&searchscope=13&searchscope2=13&SORT=D

WEB: Què hi ha a les biblioteques universitàries catalanes (CCUC)

http://ccuc.cbuc.es/search*cat/a?SEARCH=Vidal+Alcover+Jaume&sortdropdown=-&searchscope=23

WEB: Què hi ha a les biblioteques públiques

<http://argus.biblioteques.gencat.cat/iii/encore/search/C|SVidal+Alcover+Jaume|Orightresult|U1?lang=cat&suite=pearl>

WEB: Per comprar-ne llibres

<http://www.llibres.cat/ca/detall-autor/vidal-i-alcover-jaume>

WEB: Per llegir a internet (BVJLV)

<http://www.luisvives.com/FichaAutor.html?Ref=6302&portal=1>

WEB: Articles de l'autor (Traces)

<http://traces.uab.cat/search?f=author&p=Vidal%20Alcover%20Jaume&sc=1&ln=ca>

WEB: Articles sobre l'autor (Traces)

http://traces.uab.cat/search?ln=ca&p=Vidal+Alcover%2C+Jaume&f=keyword&action_search=Cerca&c=Traces+%3A+base+de+dades+de+llengua+i+literatura+catalanes&sf=&so=d&rm=&rg=10&sc=1&of=hb

Comentaris sobre l'autor

Crítica

WEB: Pàgina de l'AELC

Bibliografia, informacions, publicacions.

<http://www.escriptors.com/autors/vidalalcoverj/>

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Jaume Vidal Alcover a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/jaume-vidal-alcover> >

WEB: Col·loqui Internacional Jaume Vidal Alcover

Pàgina del col·loqui que el Departament de Filologia Catalana de la URV va organitzar amb motiu del desè aniversari de la seva mort.

<http://www.urv.es/centres/Departaments/fcatalana/colloquis/index.htm>

Diversos

WEB: Llegat Vidal-Capmany a Tarragona

Web oficial del Llegat Vidal-Capmany. Inclou biografia i bibliografia.

http://www.urv.cat/biblioteca/biblioteques/lletres/llegat_v_c/llegat_vidalcapmany.html

WEB: La Passió d'Ulldecona

Informació sobre la representació d'aquest espectacle popular a Ulldecona, el text del qual va ser escrit per l'autor.

<http://www.passiulldecona.org/>

WEB: Premi de traducció Vidal Alcover

Bases del premi que l'Ajuntament de Tarragona convoca cada any recordant la seva tasca com a traductor.

<http://www.premisliteraris.org/vidal.htm>

WEB: Literatura mallorquina

Text de la GEC que presenta de forma molt sintètica la literatura de l'illa.

<http://www.xtec.es/~lrius1/alcover/contextbaix.htm>

Comentaris

PDF: Literatura i música

"*Le Sacre du Printemps*: d'Stravinsky a Jaume Vidal Alcover". Article de Rosa Comes a la *Revista d'Estudis Catalans* (15, 2002).

<http://www.romanistik.uni-freiburg.de/pusch/zfk/15/comes.pdf>
